

Keski-Pohjanmaan Maaseutuopiston Toholammin yksikön (artesaaniopisto) opiskelija

Työssäoppimispaikkani sijaitsivat Ranskan länsirannikolla olevassa kaupungissa, Nantesissa, jonka väkiluku on n. 600 000. (Suhteellisen kookas paikka maalaistytölle...) Itse kaupunki on todella monipuolinen; näkemistä on aina vilkkaasta kaupunkielämästä upeisiin luonnon maisemiin ja perinteisiin nähtävyyksiin, kuten linnoihin.

Lähdin Nantesiin työssäoppimaan luokkakaverini kanssa. Meillä oli tiedossa kolme eri sisustus- ja tekstiilialan harjoittelupaikkaa; tehdas-tyyppinen Ami Legrant ja kaksi pienempää sisustusliikettä nimeltään LeRoy Decoration ja LaCotoniere. Perillä saimme selville, että viimeiseksi mainittu paikka oli perunut harjoittelupaikat. Tästä johtuen suunnitelmat menivät hieman uusiksi...

Olin yhden viikon yhtesityökoulullamme Lycee professionnel Bougainvillessä. Pääsin siis hieman kurkistamaan ranskalaiseen koulumaailmaan, jossa opiskeli 16-18 vuotiaita oppilaita. En ole koskaan opiskellut ranskaa, joten kommunikointi tapahtui pääasiassa englanniksi, unohtamatta tietenkään tärkeimpiä kohteliaisuuksia kuten ”merci” ja ”bonjour”.

Ranskalaiset myös teittilevät, joten opettajia ja muita vanhempia henkilöitä puhuttaessa kannattaa välillä sujauttaa väliin ”madame” ja ”monsieur”. Ranskalaiset ovat ylipäätään kohteliaampia puhuessaan kuin suomalaiset. Sanoja ”kiitos”, ”anteeksi” ja ”hyvää ruokahalua” viljeltiin usein.

Koulumaailma ei mielestäni eronnut kovinkaan paljoa suomalaisesta koulusta. Päivät olivat suurin piirtein samanpituisia kuin meillä. Päivässä oli yleensä kaksi 20 minuutin taukoa ja tunnin kestävä ruokatauko. Se täytyy kyllä mainita, että oppilaiden englanninkielen taito on paljon heikompi kuin suomalaisten. Ranskalaiset kuulevat ylipäätään paljon vähemmän englantia kuin me; kaikki tv-ohjelmat ja elokuvat ovat dubattuja. Oppilaat ja opettajat hieman ujostelivat puhua vierasta kieltä, mutta kun he uskaltautuivat avaamaan suunsa, puhe sujuikin ihan hyvin ja ymmärsimme toisiamme. Elekielellä ja huumorilla pääsee myös pitkälle. ;-)

Tutustuin koululla mm. englannin,- matematiikan ja fysiikantunteihin, sekä tekstiili- ja verhoilukursseihin. Suurin osa otti minut todella ystävällisesti vastaan ja olivat aina valmiita auttamaan. Yksi tyttöporukka koululta vei minut tivoliin ja kaupungille eräs ilta, ja se oli aivan mahtavaa!

Koululla todella monipuolinen ruokailu; vaihtoehtoja pääruoaksi oli parhaimmillaan neljää erilaista ja lisukkeita kuten salaatteja, hedelmiä, jogurtteja, patonkeja ja jälkiruokia oli moneen makuun. Silti oppilaat puhuivat ruoan olevan muka pahaa ja me suomalaistytöt olimme aivan äimänkäkinä. Syödessään lähes jokainen raapaisi hieman joka ruokaa ja lisuketta ja jättivät loput (eli melkein kaiken) syömättä, se tuntui todella oudolta! Toisaalta heille annosteltiin lämmin ruoka valmiiksi lautaselle, ja annoksella oli kokoa...

Loppujen lopuksi ranskalaiset nuoret eivät mielestäni eroa juuri suomalaisista ikätovereistaan. Vapaa-aikana oltiin kavereiden kanssa, kierreltiin kaupungilla ym. Käytöstavoissakaan ei juuri eroja ollut, mutta tavatessaan hyviä kavereita vaihdettiin aina tietysti niitä kuuluisia poskipusuja, joita minäkin sain, kun viikko koululla oli ohi.

Loput kaksi viikkoa vietin työssäoppien Ami LeGrantissa, suhteellisen suuressa sisustusalan yrityksessä, joka valmistaa sisustussuunnitelmia ja tekstiileitä pääasiassa julkisiin tiloihin, kuten laivoihin ja hotelleihin. Itse työskentelin ompelimon puolella.

Työpäivä kesti ma-pe klo 8.20 -17.15. Päivään mahtui vain yksi tauko, nimittäin ruokailu, joka oli klo 12.15 -13.15. Ompelupuolella oli minun lisäksi kymmenisen työntekijää, jotka olivat täsmällisiä aikataluluissaan.

Ruokatauolla työntekijät söivät omia eväitään työpaikan sosiaalitulassa. Minulla olisi ollut mahdollisuus käydä koululla syömässä, mutta koska ajankohtaan sattui koulun kahden viikon loma, myös minä söin työpaikalla. Pistin merkille, että ranskalaiset söivät monipuolisen aterian myös työpaikalla, ruokaympyrä oli jokaisella hallussa. Työpaikalla juuri kukaan ei ollut kovin hyvä puhumaan englantia; osa jopa ei edes halunnut yrittää ja moni pahoitteli kielitaidottomuuttaan. Pystyimme kuitenkin keskustelemaan arkipäiväisistä asioista ihan mukavasti, ja kun he hieman rohkaistuvat, puhettakin alkoi tulla enemmän.

Tauolla kyselin yrityksen toiminnasta ja työkavereiden taustoista. Hekin kyselivät minulta Suomesta ja erityisesti Suomen työoloista. Jos joku ei oikein uskaltanut puhumaan, heistä näki että he kuitenkin halusivat olla ystävällisiä ja mukavia minulle. Jos kaupungilla sattui olemaan jotakin tapahtumia, kuten karnevaaleja tai konsertteja, he kertoivat myös niistä. Meille sattuikin hyvä tuuri, kun vuosittaiset karnevaalit sattuiivat yhdelle viikonlopulle, oli aivan upeaa päästä ihan oikeisiin ja suuriin karnevaaleihin, jotka järjestettiin keskustassa. Koko muu liikenne oli pysäytetty karnevaaliviikonlopun ajaksi.

Työntekijät olivat ikähaarukaltaan n. kolmekymppisiä ja keski-ikäisiä. Ensimmäisenä harjoittelupäivänäni samaan aikaan tuli myös kaksi nuorempaa työnhakijaa, joista varsinkin toinen tyttö puhui todella hyvin englantia. Hänen kanssaan tulimmekin hyvin juttuun. Kerroin hänelle kulttuuritehtävästämme, ja hän ehdotti hyväksi vaihtoehdoksi ”Musee Les Machines” museota, jossa kävimme. Hän näytti kartalta myös Nantesin hienoimpia nähtävyyksiä, kuten puistoja, joissa vierailimme.

Työ oli tehtaalla sarjatyötä, samanlaisia verhoja saattoi olla lähes 100 kpl. Päivät kuluivat esim. ommellen pitkää päärmettä pari päivää, vuoren kiinnitystä nuppineuloilla pari päivää, lankojen katkomista...ym. Työtahti oli verkkaista, joten esim. päärmeet ommeltiin ilman silityksiä ja nuppineuloja, eikä kaasujalkaa säästely! Joskus jos sattui tulemaan esim. pieni mutka, ohjaaja sanoi vaan ”ei se haittaa, anna mennä vaan!” Itse olisin ollut valmis purkamaan ja ottamaan uusiksi, mutta ehkä se olisi hiljentänyt työtahtia liikaa. En sinänsä oppinut mitään uutta; olenhan ommellut päärmeitä ja kiinnittänyt nuppineuloja ennekin, mutta toivottavasti opin nopeutta ja tehokkuutta työskentelyyni.

Työpaikka oli välillä melkoinen sekamelska, jälkiä ei nimittäin siivottu päivän päätteeksi, vaan langanpätkät ja pienet kangaspalat jätettiin iloisesti lepäämään lattialle. Perjantaisin työpaikkaa siistittiin hieman, roskakorit tyhjennettiin ja suurimmat kangaspalat siivottiin. Tekstiilit olivat suhteellisen kookkaita, ja ne taiteltiin aina tangoille odottamaan seuraavaa työvaihetta. (Niitä nostellessa muuten hauskaa kasvaa!) Työtilaan mahtui kaksi isoa silityspistettä, n. 10 teollisuuskonetta, muutama saumuri ja erikoiskone verhonauhojen ompeluun. Huomasin, että työkavereillani oli paljon kokemusta takanaan, työnteko kävi erittäin nopeasti ja tehokkaasti.

Ompelupuolella oli kaksi työnjohtajaa, joista toinen oli minun ohjaajani. Hänelle toivotettiin aina huomenet sanomalla ”madame” perään. Muuten häntä puhuteltiin etunimellä. Koko yrityksen johtaja kävi aina välillä moikkaamassa meitä ja oli oikein huumorintajuinen mies, joka puhui myös hyvin englantia. Työntekijät olivat hyviä kavereita keskenään, heillä riitti keskusteltavaa ja välillä heitettiin huulta ja naurettiin. Töihin pukeuduttiin normaaleihin arkivaatteisiin, heillä ei tosin ollut

työkenkiä, mikä oli minusta aika jännä juttu. Välillä kun kiinnitti esim. vuoria verhoihin, joutui olemaan koko päivän jalkojen päällä, joten mukavat kengät olivat ehdoton valinta töihin.

En ole koskaan ennen ollut tehtaassa töissä, ja täytyykin nostaa niissä työskenteleville hattua, se on aika raskasta työtä välillä. Ehkä kuitenkin suosittelisin seuraaville harjoittelijoille jotain pienempää sisustusliikettä, jossa oppimisesta voisi saada enemmän irti. Oli kuitenkin hienoa saada kokea myös tällaista.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 13:35